

Arrest

nr. 152 675 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 5 januari 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 23 april 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.01.2015 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Artikel 40bis§2,2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de b

urger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: f) ten aanzien van geen van beide en een beslissing genomen werd op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Op 26.02.2015 verleende de procureur van Hasselt een negatief advies aan de gemeente Lummen betreffende het partnerschap, dit overeenkomstig artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek

De ambtenaar van de burgerlijke stand volgde dit advies en weigerde op 03.03.2015 de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning in het Rijksregister. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden bepaald in artikel 40bis§2, 2° W. 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Conform artikel 6 van de EVRM heeft een mens de recht op een eerlijk proces.

Er is een schending van het recht wanneer een partij geen tegenspraak heeft kunnen laten gelden. Conform vaste rechtspraak van het EHRM dient voor de beoordeling van de krenking van het recht immers niet zozeer de niet in acht genomen alleenstaande formaliteit of proceshandeling in aanmerking te worden genomen maar wel de volledige opeenvolging ervan in het raam van de gehele procesgang.

De raadsman van verzoeker moet de zaak pleiten op 13.10.2015. Verzoeker gaat niet kunnen helpen met het verzamelen van bewijsstukken om hun zaak te ondersteunen. Het is algemeen bekend dat in dergelijke zaken, de rechter gaat over tot een onderzoek ter zitting: men stelt vragen aan de betrokkene partijen. De kans om de rechter te laten zien en te laten horen hoe hij zich voelt over zijn relatie met mevrouw B. (...) en de nodige uitleg te mogen geven, dat zal door het uitvoeren van het bevel, van hem ontnomen worden.

Het is zo dat de EVRM beperkte het recht om aanwezig te zijn in burgerlijke zaken tot welbepaalde zaken maar deze, in casu is een perfecte voorbeeld van wanneer aanwezigheid belangrijk is. Men beperkte dit recht tot zaken waarbij, naargelang de omstandigheden van de zaak, “het persoonlijk karakter en de wijze van leven” van de partijen rechtstreeks invloed hebben op de uitspraak. (Golsong H, 129)

De aanwezigheid van verzoeker is uiterst belangrijk om de rechter zijn kwalificatie aan de feiten zo getrouw mogelijk te maken.

Gevestigd nationale rechtspraak bevestigt dit standpunt, “De rechtsgang betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en met vrijheidsberoving dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 6 lid 1 EVRM in zijn burgerlijke aspect...Zo de lidstaat de mogelijkheid tot hoger beroep biedt, mag dit niet op discriminerende wijze aan een categorie rechtzoekenden worden ontzegd”. (Rb eerste aanleg te Brussel, 12 september 2013, 13/1139/C)

Het bevel en de uitvoering van het bevel schendt artikel 6 EVRM.”

2.2. Artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) luidt als volgt:

“Recht op een eerlijk proces

1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt

noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

(d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

(e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.”

Verzoekende partij haalt zelf in haar verzoekschrift aan dat zij wat betreft de burgerlijke procedure een raadsman heeft die zal pleiten. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij vereist is noch blijkt dat haar raadsman haar niet naar behoren zou kunnen vertegenwoordigen ter zitting. Verzoekende partij kan haar belangen laten behartigen door haar raadsman. De persoonlijke appreciatie van de verzoekende partij waar zij meent dat het belangrijk is zelf aanwezig te zijn op de zitting, kan aan voorgaande geen afbreuk doen. Bovendien, zelfs indien persoonlijke verschijning vereist zou zijn, dan staat het de verzoekende partij vrij om op grond hiervan om de nodige binnenkomstdocumenten te verzoeken bij het bestuur. Verzoekende partij toont geen schending van artikel 6 van het EVRM aan.

2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt:

“Het huwelijk is een fundamenteel recht dat door artikel 12 EVRM en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten gegarandeerd wordt.

Om in het huwelijk te kunnen treden, is het niet vereist dat de vreemdeling toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden.” (Omszendingbrief 17.09.2013)

Een vreemdeling geniet in België zonder wederkerigheidsvereiste van het recht op een familiale staat, waaronder het recht om te huwen. Het recht om te huwen is bijgevolg naar Belgisch recht niet verbonden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen.

Het nastreven van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel, is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben om een gebonden levensgemeenschap tot stand te brengen.

Wettelijk samenwonen is uiteraard gelijk te stellen met een huwelijk.

Door verzoeker te willen repatriëren zonder hem te kans te geven om zijn rechten te laten gelden bij de rechtbank te Hasselt om zijn recht om samen te wonen te kunnen uitoefenen is dit recht geschonden.”

2.4. In zoverre verzoekende partij de schending van artikel 12 van het EVRM inroept, dient te worden aangestipt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming biedt tegen uitwijzing indien niet alleen concrete huwelijksplannen worden aangetoond, doch tevens aannemelijk wordt gemaakt dat deze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (EHRM 12 juli 1976, X/Duitsland). Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij niet zou kunnen huwen elders dan in België (of nog: elders dan in België wettelijk samenwonen). Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt:

“Artikel 8 luidt als volgt:

“ 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezins-leven, zijn woning en zijn briefwisseling.”

Verzoeker woont samen met mevrouw B. (...). Zij zijn in een relatie sinds juni 2013. Er is dus sprake van een gezinsleven.

Door het scheiden van dit koppel door verzoeker te willen repatriëren, door het bevel uit te vaardigen om hem terug naar Marokko te sturen, door de burgerlijke procedure ernstig te verhinderen heeft verwerende partij een inmenging in het privé- familie- en gezinsleven begaan.

Een inbreuk zal maar als legitiem worden aanzien als ze door het nationale recht is voorzien, een legitiem doel dient, nodig is in een democratische samenleving of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verwerende partij had maar een paar maanden moeten wachten tot dat de procedure afgerond zou zijn. Haar standpunt is onbegrijpelijk, onevenwichtig en discriminerend (in vergelijking met haar afwachtend houding in andere verblijfsrecht gevend procedures).

Het bevel nu is absoluut niet noodzakelijk. Verzoeker levert geen gevaar op voor de openbare orde.”

2.6. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de voorgehouden relatie van de verzoekende partij, zodat niet blijkt dat de relatie waarop de verzoekende partij zich steunt, daadwerkelijk valt onder een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien in casu sprake is van een beschermenswaardige relatie, wijst de Raad er voorts op dat het EHRM zich streng toont ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (Cf. EHRM 31 JULI 2008, NR. 265/07, DARREN OMOREGIE V. NOORWEGEN, PAR. 57. EHRM 26 APRIL 2007, NR. 16351/03, KONSTATINOV V. NEDERLAND, PAR. 49; ZIE OOK EHRM 28 MEI 1985, NRS. 9214/80, 9473/81 EN 9474/81, ABDULAZIZ, CABALES EN BALKANDALI V. VERENIGD KONINKRIJK, PAR. 68; EHRM 26 JANUARI 1999, NR. 43279/98, JERRY OLAJIDE SARUMI V. VERENIGD KONINKRIJK (ONTVANKELIJKHEIDSBESLISSING); EHRM 22 MEI 1999, NR. 50065/99, ANDREY SHEABASHOV V. LETLAND (ONTVANKELIJKHEIDSBESLISSING) EN EHRM 5 SEPTEMBER 2000, NR. 44328/98, SOLOMON V. NEDERLAND (ONTVANKELIJKHEIDSBESLISSING)).

Daarenboven toont de verzoekende partij niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de persoon met wie zij stelt een gezin te vormen, in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Verzoekende partij toont geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

2.7. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“DE DVZ heeft een onredelijk besluit genomen.

In een gelijkaardige zaak behandeld door de federale Ombudsman (stuk 3) werd het besloten dat de DVZ de vreemdeling niet had mogen terugsturen vooraleer de burgerlijke procedure betreffende de huwelijksaanvraag afgerond werd:

“In het individueel dossier is dit echter geenszins het geval. De DVZ heeft de visumaanvraag gedwongen verwijderd nog voor er een definitieve uitspraak was over zijn vraag om te mogen huwen.

Hij had immers tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk af te sluiten een vordering ingesteld voor de rechtbank. Het is pas na zijn verwijdering dat de rechtbank de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft bevolen om het voorgenomen huwelijk af te sluiten.

In het licht van wat vooraf gaat was de gedwongen repatriëring door de DVZ niet van aard om verantwoord om te gaan met de publieke gelden. De DVZ had beter de definitieve beslissing afgewacht alvorens de belangrijke kosten voor de repatriëring te maken.

Er is een gezinsleven tussen de visumaanvrager en zijn vriend, dit werd vastgesteld in de beschikking van de Rechtbank van eerste aanleg.” (stuk 3)

Het gedrag van verwerende partij is onlogisch, onevenredig en onredelijk. Verzoeker is een oprecht, goed burger. Hij wenst zijn leven verder te zetten met zijn partner en hij wenst zijn situatie zo snel mogelijk te regulariseren hetgeen tot nu toe niet is mogelijk geweest.

In een kort geding zaak berecht door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel werd het besloten dat de “De Dienst Vreemdelingenzaken de betrokken vreemdeling van zijn recht op hoger beroep berooft of dreigt te beroven als de terugleiding toch wordt uitgevoerd zonder de uitspraak.. af te wachten. In dat geval zou de DVZ zijn bevoegdheid afwenden van zijn werkelijk doel en het belang van de betrokken vreemdeling op een daadwerkelijk behandeling van zijn hoger beroep schaden.” (Rechtbank eerste aanleg te Brussel, 12 september 2013)”

2.8. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

In casu blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde over te gaan tot de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning, feitelijke gegevens waarop de verwerende partij zich heeft gesteund om het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij te weigeren, dit omdat de verzoekende partij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde dat zij een geregistreerd partnerschap moet aantonen opdat zij in aanmerking komt voor verblijf op grond hiervan. Waar de verzoekende partij verwijst naar andere zaken om haar standpunt kracht bij te zetten, merkt de Raad op dat het in de eerste zaak gaat om de weigering van een huwelijksvoltrekking, hetgeen in casu niet het geval is zodat haar verwijzing hoe dan ook niet dienstig is om de onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Wat betreft de verwijzing naar een uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg toont de verzoekende partij met haar summier citaat niet aan dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak identiek of gelijklopend zijn met onderhavig geval.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER